

Nagovor predsednice Evropskega parlamenta Roberte Metsola
Evropski parlament, Strasbourg,
16. julij 2024

Spoštovani kolegi,
dragi Evropejci!

V čast mi je, da ste mi izkazali zaupanje in me ponovno izbrali za predsednico Evropskega parlamenta. To imenovanje sprejemam s ponižnostjo in odgovornostjo.

Vsak dan si bom prizadevala upravičiti vaše zaupanje vame in v ta Parlament, ki bo še naprej predstavljal vse Evropejce. Skupaj se moramo zavzemati za politiko upanja in za našo vizijo Evrope ter uresničiti obljubo, v katero so verjeli naši predniki in ki jo je treba še izpolniti.

Po dveh letih in pol si še vedno želim, da bi ljudje znova srčno verjeli v evropski projekt. Verjeli, da naš skupni prostor lahko postane varnejši, pravičnejši, bolj pošten in enakopraven. Verjeli, da smo skupaj boljši in močnejši. Verjeli, da je naša Evropa za vse.

Oblikovati moramo Evropo, ki se bo spominjala, ki se bo učila iz preteklih izzivov in priznavala boj mnogih, ki so se zavzemali za ideale, ki so nam danes včasih samoumevni. Evropo za vse razseljene in izginule osebe; za tiste, ki so kljubovali tankom in nabojem, da bi se uprli totalitarizmu, ki je tako dolgo vladal velikemu delu Evrope; za vse, ki so verjeli v boljšo prihodnost in si drznili sanjati. Oblikovati moramo Evropo, na katero bi bili ponosni Adenauer, Mitterrand, Wałęsa, Fenech Adami, Havel, Veil, Falcone in Borsellino.

Evropo, ki bo spoštovala te osebnosti in skupno zgodovino. Ni boljšega mesta kot tukaj v Strasbourgu, na sedežu Evropskega parlamenta, ki je živi simbol sprave, da se spominjamo preteklosti in gradimo prihodnost.

Oblikovati moramo Evropo, ki bo dostopna vsem in v kateri ljudje ne bodo zgolj živeli, temveč jo bodo tudi sooblikovali. Družbene delitve so privedle do bolj konfrontacijske politike in celo političnega nasilja ter do preprostih odgovorov, ki naše skupnosti delijo na „nas“ in „njih“. Preseči moramo razmišljanje, da je naš uspeh možen samo na račun tujega neuspeha, saj to ljudi izključuje in odvrča ter vzbuja jezo in sovraštvo, namesto da bi krepilo upanje in vero. Takšna politika je morda res priročna in lažja izbira, ne ponuja pa učinkovitih rešitev.

Ta parlament se zavzema za nasprotno. Želimo graditi, ne pa uničevati. Ne bojimo se ubrati trnove poti. Našli bomo svoj glas in ga uporabili za skupno dobro. Zavračali bomo avtokracijo in vztrajali pri boju za pravno državo. Prizadevali si bomo za resnično enakopravnost vseh v Evropi. To ne pomeni, da moramo biti vsi enaki, temveč da moramo vsi imeti enake možnosti, da uresničimo

svoj potencial. V tem se odraža tudi naša raznolikost. Jeziki, kulture in zgodbe, po katerih se Evropejci razlikujemo, so naša prednost.

Ravno ta prednost nam bo omogočila, da bomo sprejemali zakone, ki bodo koristili ljudem v vsaki vasi, vsakem mestu in na vsakem otoku Unije. Biti moramo glas teh ljudi in sprejemati politike, ki bodo izboljšale življenja mladih, družin, kmetov in podjetnikov.

Naša skupna dolžnost je, da na temeljih današnje Evrope zgradimo boljšo Evropo. Da bi to dosegli, bomo vzpostavili nov varnostni in obrambni okvir, ki bo varoval ljudi in hkrati zaustavil ekspanzionistične sanje diktatorjev v našem sosedstvu. Ta okvir bo zatrl hibridne grožnje, s katerimi se še vedno spoprijemamo. Varoval bo Evropo in njeno strateško neodvisnost. Ohranjal bo mir, vendar ne bo podcenjeval groženj, ki smo jim priča.

Boljšo Evropo bomo zgradili z večjo konkurenčnostjo: poglobili bomo enotni trg, poskrbeli za kakovostna delovna mesta, sklepali svetovne trgovinske dogovore, dokončno bomo vzpostavili bančno unijo in unijo kapitalskih trgov ter določili izvedljive cilje za industrijo. Evropska podjetja bomo zadržali v Evropi in povečali naložbe v mlade, raziskave, izobraževanje, kulturo, naše skupnosti in preostali svet. V ta namen bomo poenostavili in zmanjšali birokracijo, zlasti nepotrebne administrativne ovire, ki delavce in podjetja odvrčajo od Evrope. Najbolj opazni evropski dosežki so tisti, ki so izboljšali življenja ljudi.

Boljšo Evropo bomo zgradili s konkretnimi rešitvami za podnebne spremembe. Evropa je lahko ponosna na svojo zapuščino in prepričana sem, da lahko ostanemo vodilni v svetu in najdemo način za uresničevanje svojih ciljev, pri katerem nihče ne bo zapostavljen in ki bo upošteval tako trajnostni razvoj kot tudi varstvo okolja in naravne dediščine. Lahko dosežemo oboje.

Boljšo Evropo lahko zgradimo s trdnejšim evropskim socialnim stebrom. Če bomo državljanom dali upanje in dostojanstvo. Če bomo poskrbeli za dostojne pokojnine in plače. Evropa, v kateri mladi ne morejo najeti – kaj šele kupiti – stanovanja, ne more napredovati. Unija drsi v stanovanjsko krizo, zato moramo pripraviti rešitve, tudi na evropski ravni.

Boljšo Evropo lahko zgradimo, če bomo naposled začeli izvajati ustrezno migracijsko in azilno zakonodajo, ki bo vključevala upravljanje meja in humano politiko vračanja. Če bomo poskrbeli, da nobena mati ne bo več prisiljena dati svojega otroka na razmajan čoln in ga zaupati kriminalnim mrežam za trgovino z ljudmi. Tako bo Evropa živela v skladu s svojo zgodovinsko zapuščino, na katero smo ponosni.

Boljšo Evropo lahko zgradimo, če bomo izkoristili priložnosti, ki jih ponujata digitalna doba in umetna inteligenca. Izkoristiti moramo prednosti digitalnega razvoja in ostati v koraku s časom ter hkrati omejiti vpliv dezinformacij. Na doseg roke imamo neskončne količine znanj in informacij,

pa vendar se ljudje počutijo bolj osamljeni kot kdaj koli prej. Evropa mora zato pomeniti tudi „skupnost“.

Ne moremo zgraditi boljše Evrope, če ljudje v njej še vedno ne morejo biti, kar so, in ljubiti, kogar želijo. Če invalidi v Uniji še vedno nimajo enakih možnosti kot vsi drugi. Če se ne moremo uspešno boriti proti diskriminaciji ali porastu antisemitizma in islamofobije. Če bosta sovraštvo in nasilje še naprej naše glavno vodilo v političnih razpravah. Oblikovati moramo Evropo, v kateri se bodo vsi počutili kot doma; kjer bodo dekleta, kot je Coco z Irske, varna pred nadlegovalci.

Ne moremo zgraditi boljše Evrope, če se mnoge ženske v njej še vedno počutijo izključene. Preveč Evropejk je še vedno žrtev zlorab, fizičnega nasilja in tudi umorov. Preveč žensk se še vedno bori za svoje pravice. Preveč žensk še vedno zasluži manj kot moški za isto delo. Preveč žensk še vedno živi v strahu. Evropa mora pripadati tudi njim.

Zgradimo lahko Evropo, kot sta jo zamišljali Simone Veil in Nicole Fontaine. Evropo, ki je Marie Skłodowska-Curie ni uspela v celoti izkoristiti. Evropo, ki je Giulia, Pelin, Ana Vanessa, Daphne in številne druge ženske ne bodo mogle izkusiti. To bomo storili zanje, za vse, ki niso več z nami, in za prihodnje generacije.

Prepričana sem, da bomo na temeljih današnje Evrope zgradili boljšo. Svet bo v Evropskem parlamentu videl institucijo, ki zagovarja pravice, ščiti novinarje, ceni svobodo in se zaveda, da je simbol demokracije po vsem svetu.

Alcide De Gasperi je pred sedemdesetimi leti dejal: „Težnja po enotnosti je ena od stalnic zgodovine. Govorimo, pišimo, vztrajajmo, nikoli ne počivajmo; naj bodo vse naše misli usmerjene v Evropo.“ Ponavljam njegove besede, ki jih moramo upoštevati skozi celotno parlamentarno obdobje.

Dragi prijatelji, spoznali smo, da demokracije ne smemo jemati za samoumevno in da nekateri evropske vrednote dojemajo kot grožnjo. To etiketo so nam dali avtokrati in še naprej jo bomo ponosno nosili.

Ruska vojaška agresija proti suvereni Ukrajini ostaja ena naših glavnih prednostnih nalog. Ob izbruhu vojne sem v vašem imenu obiskala Kijev. Ta obisk je Parlamentu dal nov zagon, večjo prepoznavnost in vpliv. Akterje na političnem prizorišču smo opominjali, da moramo Ukrajini stati ob strani. Ljudje nam zaupajo, da naš glas podpore Ukrajini ne bo ugasnil in bo kvečjemu postal še močnejši.

Želeli bodo, da storimo več, zato moramo biti pripravljeni sprejeti ambiciozne ukrepe in storiti vse potrebno. To počnemo, ker se Evropa zavzema za svobodo in mir: resničen mir s pravičnostjo,

dostojanstvom in svobodo. Ker v Evropi dobro vemo, da se tudi na videz nemogoče razlike lahko premagajo.

To mora biti tudi vodilo našega odziva na konflikt na Bližnjem vzhodu. V negotovih vojnih razmerah moramo biti glas človeštva in pozivati k prekinitvi kroga nasilja, ki traja že več generacij, k rešitvi dveh držav, trajnemu miru in izpustitvi preostalih talcev.

To so naša prizadevanja tudi ob letošnji 50. obletnici umetno razdeljenega Cipra. Biti moramo generacija, ki bo našla rešitev pod okriljem načrta Organizacije združenih narodov. Končno moramo premostiti to temno vrzel v evropski zgodovini z izvedljivo rešitvijo, ki bo v skladu z resolucijami Varnostnega sveta in evropskimi vrednotami.

Ravno to zavzemanje za skupno človečnost nas zavezuje, da podpiramo tudi hudo ogrožene ženske v Afganistanu; dekleta in študente na ulicah Irana; Svetlano Tihanovsko in vse, ki so bili neupravičeno zaprti, ter gibanje za svobodno in demokratično Belorusijo; pogumna jazidska dekleta, ki se še vedno borijo; Julijo Navalno, ki se ne predaja; vse, ki po svetu v oblaku solzivca visoko dvigajo evropsko zastavo.

To je slika Evrope po vsem svetu. To je Parlament, ki ga vidi svet in ki ga mi ponosno predstavljamo. To je parlamentarna diplomacija, ki je bistvena za obrambo multilateralizma in za bodočo širitev Evropske unije. Prebivalci Ukrajine, Moldavije, Gruzije in držav Zahodnega Balkana, ki že dolgo čakajo na pridružitve Uniji, računajo na nas. Evropa mora tem državam stopiti naproti in jim omogočiti, da vsaka v svojem tempu ter na podlagi dosežkov in potrebnih meril napredujejo na evropski poti. Pripraviti se moramo na ta novi svet in novo realnost. In skupaj nam bo to uspelo.

Da bi obnovili našo zavezanost Evropi, nas po besedah znamenitega evropskega svetnika iz Krakova, Karola Wojtyły, „ne sme biti strah“. Ne sme nas biti strah kljubovati avtokratom. Ne sme nas biti strah, da preidemo od besed k dejanjem. Ne sme nas biti strah, da se zavzamemo za Evropo in še naprej gradimo Unijo, ki bo koristna za vse nas.

Jonathan Sacks je leta 2016 napisal: „Politika upanja je na dosegu roke. Da pa bi jo dosegli, bomo morali najti načine, kako okrepiti družine in skupnosti, razviti kulturo skupne odgovornosti in vztrajati pri gospodarstvu skupnega dobra. To ni več vprašanje strankarske politike, temveč je vprašanje ohranjanja svobode, za katero se je Zahod trdo in dolgo boril. Čas je, da ustvarimo močno in jasno zgodbo upanja, ki bo vključevala vse in ne samo nekatere.“

Dragi prijatelji, zdaj je na nas, da ustvarimo zgodbo o naši Uniji in postanemo navdih za nove generacije Evropejcev. Ker Evropa je upanje. Evropa je zaupanje. Evropa smo vsi mi. Evropa ostaja pravi odgovor.

Vive l'Europe!